

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 14/2017, de 5 de desembre, sobre la Resolució de 27 d'octubre de 2017, de la presidència del Senat, per la qual es publica l'Acord del Ple del Senat, pel qual s'aproven les mesures requerides pel Govern, a l'empara de l'article 155 de la Constitució

Pel que fa a la legitimació per sol·licitar dictamen al Consell quan el Parlament està dissolt, la desena part dels diputats exigida per l'article 23.f LCGE s'ha de calcular sobre els vint-i-tres membres que integren la Diputació Permanent (art. 73.1 RPC).

Respecte de la legitimació per interposar recurs d'inconstitucionalitat, l'article 74.2 RPC atribueix a la Diputació Permanent un feix tancat de funcions, entre les quals s'inclou l'exercici de «les facultats parlamentàries en matèria de constitucionalitat» (lletra f). En el cas excepcional que es dictamina —l'aprovació pel Senat de les mesures requerides pel Govern de l'Estat a l'empara de l'article 155 CE—, resulta inexcusable, més que mai, atès que la realitat és que el Govern de la Generalitat ha estat cessat, mantenir un mecanisme de control de la constitucionalitat tant de l'acord del Ple del Senat que aprova les mesures proposades pel Consell de Ministres com de l'actuació duta a terme pel Govern de l'Estat en la seva aplicació. Conforme el principi general *pro actione* (art. 24.1 CE) els dubtes o les llacunes que es poguessin derivar de l'aplicació de les regles sobre legitimació en l'àmbit constitucional quan el Parlament està dissolt, s'han de resoldre en favor de poder impugnar la norma, reconeixent, en aquest cas, la legitimació de la Diputació Permanent.

Quant a l'Acord del Ple del Senat, que aprova les mesures del Govern, es tracta d'un acte parlamentari que té força de llei, condició aquesta que també s'ha d'estendre als decrets estatals que el desenvolupen, amb els quals constitueix una unitat normativa que, si escau, pot ser impugnada en el seu conjunt davant el Tribunal Constitucional. Això significa que les esmentades normes, aparentment de rang reglamentari, són susceptibles de ser revisades mitjançant el corresponent control de constitucionalitat, sens perjudici que altres actes que puguin dictar posteriorment els òrgans i les autoritats designats, en substitució o subrogació, per donar compliment a les mesures, també es puguin recórrer davant la jurisdicció ordinària competent en cada cas.

Conclusions

Primera. *La mesura autoritzada pel Ple del Senat relativa a l'atribució al president del Govern de l'Estat de la competència per decretar la dissolució del Parlament i convocar noves eleccions (apartat 2.A, quart paràgraf), aplicada amb caràcter immediat mitjançant el Reial decret 946/2017, de 27 d'octubre, no vulnera l'abast material de l'article 155 CE, en el sentit que té cabuda en l'expressió de les «mesures necessàries» i, alhora, constitueix l'opció, entre les disponibles, menys lesiva amb el principi d'autonomia política perquè facilita la restitució plena de l'autogovern en el termini més breu.*

Adoptada per majoria de 6 vots a favor i 2 vots en contra.

El trasllat excepcional al president del Govern de l'Estat de la facultat del president de la Generalitat per decretar la dissolució anticipada del Parlament i convocar eleccions autonòmiques, previst a l'apartat 2.A, quart paràgraf, de les mesures proposades i autoritzades per Acord del Ple del Senat, és una mesura que connecta amb la forma de govern parlamentària.

Certament, *prima facie*, pot ser interpretada com una mesura contundent que altera el normal funcionament del sistema institucional estatutari pel fet que executa una facultat —la de dissolució de la Cambra legislativa— atribuïda al president de la Generalitat ex article 75 EAC.

Però, duta a la pràctica de forma immediata, mitjançant l'aprovació del Reial decret 946/2017, de 27 d'octubre, amb la convocatòria immediata d'eleccions, esdevé una mesura menys constrictiva per a l'autonomia política catalana que l'aparell coercitiu inicialment previst, tant en la proposta de l'Acord del Consell de Ministres de 21 d'octubre com en l'Ordre PRA/1034/2017, de 27 d'octubre.

I això és així perquè facilita una intervenció més breu en el temps de les institucions, començant pel Parlament, atès que la constitució d'una nova legislatura i la subsegüent designació del president de la Generalitat i, posteriorment, del Govern, permet una prompta recuperació del normal funcionament de la Generalitat. Ultra això, cal també ser conscients que la intervenció del Parlament, a diferència de la del Govern i l'Administració, per la seva mateixa naturalesa, difícilment pot ser gradual o parcial. L'Executiu compta amb nombrosos i diferents nivells jeràrquics i sectorials d'actuació, mentre que el Legislatiu té una dinàmica integrada i té atribuïda la més alta representació política i simbòlica del sistema d'autogovern català, de manera que, quan s'hi incideix, la conseqüència resultant és l'afectació global de la seva posició institucional. El Parlament és la Cambra dels representants de la ciutadania catalana i, un cop afectada inevitablement per l'aplicació del mecanisme constitucional excepcional de l'article 155 CE, l'opció menys lesiva per a l'autonomia política és que aquest es torni a constituir en el termini més breu possible, prèvia consulta electoral als ciutadans, per tal de recuperar, com més aviat millor, les seves plenes competències així com la facultat d'escollir un nou president de la Generalitat i, aquest darrer, un Govern.

Raonada en aquests termes, la dissolució instantània del Parlament per a la immediata convocatòria d'eleccions, exercida a l'empara de l'article 155 CE i com a conseqüència d'un pressupòsit habilitant consistent en una greu i extraordinària afectació sistèmica de l'interès general, trobaria aixopluc o cobertura en el ventall de les «mesures necessàries» que preveu l'esmentat precepte constitucional. Ara bé, la seva adopció ha de ser substanciada, tant quant a la forma com al procediment, de la manera més respectuosa possible amb el bloc de la constitucionalitat i, específicament, amb l'Estatut. Per aquesta raó, l'Estat, atenent als principis de graduació i de necessitat, hauria d'haver previst explícitament i formal com a primera opció, que fos el president de la Generalitat l'autoritat que dissolgués el Parlament, en compliment de la facultat estatutària que li reconeix l'article 75 EAC.

Fetes les consideracions anteriors i d'acord amb l'exposat, a tall de síntesi cal recordar que la dissolució immediata i anticipada del Parlament esdevé una mesura més proporcionada que la intervenció de mitjana o llarga durada, perquè alhora que facilita l'assoliment de la finalitat de l'aplicació de l'article 155 CE, permet el ràpid restabliment de la plenitud o completesa del sistema institucional de l'Estatut. I això amb el benentès que va ser la majoria del Parlament, en el Ple dels dies 6 i 7 de setembre de 2017, qui aprovà i publicà les lleis del referèndum d'autodeterminació de Catalunya i de transitorietat jurídica i fundacional de la República, amb els corresponents efectes i accions subsegüents de soccament de l'ordre constitucional i estatutari vigent.

Segona. *Les mesures autoritzades pel Ple del Senat respecte a la intervenció de la funció d'impuls i control polítics del Parlament (apartats 2.D.2 i 2.D.3), interpretades en el sentit i amb les limitacions indicades en el fonament jurídic quart, apartat 4, no són contràries als límits constitucionals de l'article 155 CE.*

Adoptada per unanimitat.

El Ple del Senat, en termes idèntics als proposats per l'Acord de l'Executiu estatal, reproduïts finalment en l'Ordre PRA/1034/2017, recull la possible suspensió de la funció de control i impuls polítics del Parlament respecte de l'acció del Govern català (apts. 2.D.2 i 2.D.3). D'aquesta manera, s'estableix que el Parlament, en cas que segueixi constituït, no podrà supervisar ni impulsar les accions executives que duguin a terme les autoritats estatals designades per gestionar el Govern i l'Administració de la Generalitat en les competències i els afers autonòmics.

Sobre aquest aspecte de la limitació de les funcions del Parlament, que no ha resultat d'aplicació, atès que l'opció finalment adoptada ha estat la de l'extinció anticipada de la legislatura i la convocatòria de noves eleccions autonòmiques, s'ha d'indicar que la intervenció en el poder executiu de la Generalitat, i específicament la substitució de les autoritats catalanes per part de les estatals, necessàriament comporta que aquestes darreres, mentre exerceixin transitòriament i excepcionalment funcions pròpies de la competència autonòmica, no poden realitzar actuacions que vagin més enllà de la mera gestió de tràmit fins a la nova constitució del Parlament i l'elecció d'un nou Consell de Govern per part de la Cambra.

D'acord amb l'anterior i únicament en aquests termes restringits —que de cap manera poden significar la planificació o el disseny de polítiques públiques a mitjà o llarg termini, ni l'adopció de decisions estratègiques que comprometin el futur o que impliquin un nivell de despesa significativa, entre d'altres—, es pot entendre que les autoritats provisionals restin exemptes del control parlamentari ordinari.

Dit d'una altra manera, el que esdevé rellevant és limitar al temps estrictament necessari la vigència de les mesures sobre el Parlament, i no el debat respecte d'una presumpta modulació desnaturalitzada i mancada de sentit i eficàcia d'un sistema institucional suspès transitòriament. I això, sens perjudici que si durant aquest període d'excepció o de substitució es produeix un fet important per a les funcions autonòmiques o per a l'autogovern que desbordi l'estricta àmbit d'aplicació de l'article 155 CE, el Parlament o l'òrgan corresponent pugui sol·licitar la compareixença, per obtenir informació i poder-se formar criteri, de les autoritats estatals que en aquell moment es trobin al càrrec dels assumptes de la Generalitat.

De fet, l'article 74.2.c RPC, pel qual es regulen les funcions de la Diputació Permanent, preveu la capacitat del dit òrgan «d'acordar la compareixença del Govern per a informar sobre les actuacions d'aquest en relació amb fets d'importància especial succeïts després de la dissolució del Parlament». Regulació aquesta, cal remarcar, que no es veu afectada per l'Acord del Senat, atès que no la limita de manera expressa, esdevenint, per tant, aplicable en els mateixos termes que en qualsevol altre cas d'extinció de legislatura.

Seguint la dicció de l'Acord del Senat, s'ha de tenir present que la seva configuració, en els termes en els quals va ser publicat, permetia entreveure un model d'intervenció per part de l'Estat amb una vigència perllongada de diversos mesos, fins a sis, durant els quals el Parlament s'hauria mantingut constituït però amb les funcions principals substancialment afectades, i amb unes relacions respecte del Govern també desnaturalitzades, en la mesura que el mateix Acord d'aplicació de l'article 155 CE preveu la substitució de les autoritats de la Generalitat per altres de l'Estat.

Així, el conjunt del sistema institucional de l'autogovern català, és a dir, la Generalitat, hauria entrat en un període d'un evident bloqueig pel que fa al desenvolupament de les polítiques públiques, tant legislatives com executives, amb el corresponent perjudici per a l'interès dels ciutadans.

Tercera. *La mesura autoritzada pel Ple del Senat de cessament del president i del Govern de la Generalitat (paràgrafs primer a tercer de l'apartat 2.A), pel fet que ha estat aplicada de forma immediata i abans que cap altra, mitjançant els reials decrets 942 i 943/2017, de 27 d'octubre, és inconstitucional perquè no ha respectat els principis de gradualitat i de proporcionalitat. Un cop dissolt el Parlament, no era una mesura necessària o indispensable per assolir la finalitat perseguida per l'article 155 CE, ja que hauria estat possible implementar-ne d'altres menys restrictives i alhora compatibles amb l'eficàcia d'aquest mecanisme de coerció estatal. Adoptada per majoria de 7 vots a favor i 1 vot en contra.*

L'article 152 CE ha configurat el president de la Comunitat Autònoma com una institució dotada d'un estatut específic, que permet qualificar-lo de «triple identitat», com a director i cap del Govern, suprem representant de la Comunitat Autònoma i representant ordinari de l'Estat dins d'aquesta. Tant el nomenament del president de la Generalitat, mitjançant un procés d'investidura, com la relació de confiança que el lliga amb el Parlament comporten un fet

inqüestionable: si s'exceptuen les causes que són aplicables de manera general a tot tipus de càrrecs públics (defunció, incapacitat permanent, renúncia), la Constitució i l'Estatut només han previst com a causes ordinàries de finiment del mandat del president de la Generalitat les que deriven del trencament d'aquesta relació de confiança: l'aprovació d'una moció de censura, la denegació d'una qüestió de confiança i, finalment, la renovació del Parlament a conseqüència de noves eleccions (art. 67.7 EAC, d'acord amb l'art. 152.1 CE).

La Constitució també atorga una rellevància similar al Govern com a institució (Consell de Govern, segons l'expressió de l'article 152.1 CE), encara que totalment subordinada a la figura del president, de tal manera que cessa automàticament quan es produeix el cessament d'aquest.

Els raonaments exposats comporten dues conseqüències importants: una, de caràcter general, que obliga a ser especialment curós i restrictiu a l'hora d'acceptar causes de cessament del president de la comunitat autònoma i del seu Govern, atesa la seva posició constitucional i estatutària, especialment rellevant en l'Estat de les autonomies; i l'altra, més específica, que, si bé hi pot haver altres causes de cessament diferents de les derivades de l'article 152.1 CE, han de tenir en tot cas caràcter extraordinari.

L'aplicació de l'article 155 CE és un exemple de possible afectació a la institució del president i del Govern autonòmics produïda al marge de les determinacions contingudes a l'article 152 CE, ja que, des d'un plantejament abstracte, aquest precepte no exclou explícitament cap tipus de mesura, sempre que respecti la lògica de l'Estat de dret i el principi d'autonomia política.

Per tant, cal examinar, des de la triple perspectiva del respecte a les exigències de gradualitat, proporcionalitat i temporalitat, si la mesura de cessament del president i del Govern de la Generalitat (apt. 2.A, par. primer a tercer) és necessària i adequada a la finalitat perseguida amb l'aplicació de l'article 155 CE en el cas que s'analitza. Aquesta finalitat, tal com es desprèn del text de l'Acord del Consell de Ministres aprovat pel Senat, està determinada per la situació creada com a resultat de l'anomenat procés constituent de Catalunya, així com per la necessitat d'afrontar les conseqüències polítiques, socials i fins i tot econòmiques que hagi pogut produir, per tal de restablir la plena normalitat constitucional.

Amb caràcter previ, s'ha de recordar que aquests principis són d'aplicació diferent en el cas del poder executiu que en el supòsit del Parlament, pel fet que aquest segon no admet, per raó de la seva posició institucional i llurs funcions, una intervenció parcial o per sectors que, per contra, sí que és viable en l'àmbit governatiu i administratiu.

A) El principi de gradualitat és una exigència que connecta amb l'aplicació de regles de precaució i de mínima ingerència en els béns constitucionalment protegits. El seu sentit és que s'emprin inicialment les mesures menys lesives per a l'autonomia, i només en el cas que aquesta intervenció resulti insuficient es podria decidir l'aplicació d'altres més restrictives i que permetin assolir la finalitat perseguida amb més eficàcia.

Res de l'anterior s'observa en la decisió del Govern estatal de cessament del president i del Govern de la Generalitat, que és una mesura dràstica, adoptada i publicada a la mateixa edició del *Butlletí Oficial de l'Estat* on es publica l'Acord del Senat (RD 942/2017 i 943/2017, ambdós del dia 27 d'octubre). És a dir, la que probablement és la mesura més severa de les que conté l'esmentat Acord s'aplica en primer lloc, sense esglaonament i abans d'utilitzar-ne qualsevol altra que també pugui donar compliment a la finalitat perseguida per l'aplicació de la coerció estatal. No es pot oblidar, en aquest sentit, l'especial posició que ocupa el president en el nostre ordenament constitucional, atès el seu doble caràcter de suprem representant de la Generalitat i representant ordinari de l'Estat a Catalunya.

A més, cal assenyalar que l'Acord del Senat no imposava aquests cessaments sinó que únicament els autoritzava i que, per tant, el Govern no estava obligat a utilitzar-los, i menys encara, de forma immediata. Al contrari, l'exigència de modulació i proporcionalitat que conté l'Acord mateix hauria permès una actuació diferent.

Per tant, resulta evident des d'una perspectiva constitucional que el cessament sense solució de continuïtat del president i de tots els membres del Govern de la Generalitat no permet aquesta gradualitat, com tampoc possibilita modular la intervenció en el cas que es produeixin canvis en la situació, com preveu el Senat en el seu Acord. Així, fins i tot en el supòsit que el president de la Generalitat i/o els consellers del Govern cessats expressessin en algun moment posterior la seva disposició a reconèixer l'incompliment i a aplicar per si mateixos les mesures necessàries per retornar a la normalitat constitucional, el cessament no es podria revocar.

B) El principi de proporcionalitat, en els seus tres estadis d'adequació, necessitat i proporcionalitat, és un tipus de raonament aplicable al cas dictaminat, per dues raons: primerament, perquè està implícit en el mateix article 155 CE, que només accepta mesures que siguin «necessàries», i també perquè està expressament reconegut a l'Acord del Senat, quan ordena al Govern «una utilización proporcionada y responsable de las medidas aprobadas» (apt. II.h). Una vegada més, cal recordar que el cessament del president i del Govern de la Generalitat no estava imposat per l'Acord del Senat sinó només autoritzat.

En la seva variant més simple, aquest raonament significa que, un cop s'ha acceptat la legitimitat de les finalitats perseguides per una mesura determinada (en el cas de l'article 155 CE, el restabliment de l'ordre constitucional o la protecció de l'interès general), s'ha de determinar si aquesta mesura és útil i adequada per assolir la finalitat pretesa, si és necessària per si mateixa, en defecte d'altres alternatives menys lesives i, finalment, si és proporcionada. Aquesta proporcionalitat s'haurà de confirmar en vista de la ingerència que produeix la mesura en l'autonomia política de Catalunya que, com la de totes les comunitats autònomes, és un valor i un bé basilar en el nostre ordenament constitucional.

Tenint en compte l'anterior, són dues les qüestions més rellevants:

a) D'una banda, les destitucions del president i del Govern de la Generalitat són innecessàries, una vegada el president del Govern de l'Estat ha decidit la dissolució del Parlament i la convocatòria d'eleccions autonòmiques. Així, si la facultat de dissoldre el Parlament ha estat atribuïda temporalment i per un sol cop al president del Govern de l'Estat i aquesta és exercida, el president de la Generalitat, igual que en la resta de supòsits ordinaris (art. 67.7 i 68.4 EAC, respectivament), cessa per renovació del Parlament com a conseqüència de les corresponents eleccions i el Govern quan ho fa aquest. Per tant, cal preguntar-se sobre la necessitat de destituir uns càrrecs públics que només podien continuar exercint les seves funcions de forma limitada i per un període tan curt de temps (cinquanta-quatre dies fins al cessament, més els que transcorrin fins a la constitució del nou Govern, període en el qual passa a estar en funcions).

També és important destacar que, des d'una perspectiva política, la dissolució del Parlament afecta materialment la pròpia actuació del Govern, deixant-lo en una situació d'excepcionalitat pràctica que ningú no podria negar. Sobre aquesta qüestió, com s'ha dit, la dissolució immediata per a la convocatòria d'eleccions constitueix una mesura menys lesiva per a l'autonomia política, pel fet que permet restituir l'autogovern més promptament que no pas una intervenció que hagués desnaturalitzat la Cambra catalana per un període que podia haver arribat als sis mesos.

b) Oimés, la destitució del president i del Govern de la Generalitat és una mesura desproporcionada, ja que les finalitats preteses amb l'aplicació de l'article 155 CE poden assolir-se amb la mateixa efectivitat amb diverses actuacions molt menys invasives per a l'autogovern de Catalunya. No pertoca aquí exposar quines haurien pogut ser aquestes altres mesures, però sí que es pot afirmar que una suspensió parcial de funcions, i fins i tot en darrer terme total, hauria estat una mesura més adient i igualment eficaç. A títol d'exemple, bastarà amb esmentar que el Reial decret 945/2017, de 27 d'octubre, ha suprimit alguns òrgans directament connectats amb les funcions de direcció i d'impuls polític que corresponen al president de la Generalitat.

De la mateixa manera, quant als membres del Govern, aquesta suspensió hauria pogut afectar d'entrada les àrees o conselleries més directament connectades amb la finalitat pretesa per la compulsió estatal, i ampliar-se posteriorment en el cas que hagués estat estrictament necessari. S'ha de recordar que, amb caràcter previ a l'activació de l'article 155 CE, ja s'havien implementat mesures d'intervenció econòmica que afectaven el funcionament ordinari d'aquelles.

Ultra això, i des d'una altra perspectiva, cal assenyalar que el cessament dels càrrecs esmentats sembla presentar les característiques d'una sanció, la qual cosa vulneraria l'article 25 CE i alhora seria inadequat per a la consecució de les finalitats perseguides amb l'aplicació de l'article 155 CE, el qual no permet l'adopció de mesures punitives sinó únicament les destinades a obligar la comunitat autònoma al compliment de les seves obligacions constitucionals. Precisament, el que caracteritza una mesura com a sancionadora és la seva finalitat substancialment reprovatòria i no reparadora.

C) Finalment, quant al principi de temporalitat, la mateixa naturalesa excepcional que presenta l'aplicació de l'article 155 CE, imposa dues condicions necessàries: d'una banda, el període temporal d'intervenció ha de ser taxat i el més curt possible; i, de l'altra, la recuperació i el retorn al funcionament ordinari del règim autònom ha de ser plena i sense condicionaments una vegada exhaurit l'esmentat període d'intervenció, ja que l'article 155 CE no permet la modificació de l'Estatut d'autonomia ni canvis en la titularitat de les competències.

Doncs bé, encara que aparentment aquestes condicions són complertes per l'Acord del Senat, sí que és cert que el cessament del Govern és una mesura que produeix efectes més enllà de la seva vigència i que pot perjudicar irreparablement els interessos de la Comunitat Autònoma. En efecte, durant aquest període no serà possible la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra lleis o normes amb rang de llei de l'Estat (art. 32.2 LOTC), ni tampoc el plantejament de conflictes de competències (art. 63 LOTC). Conseqüentment, la Generalitat de Catalunya estarà indefensa davant lleis o actes sense rang de llei estatals que, presumptament, vulnerin les seves competències.

Aquesta indefensió, a més, serà definitiva, ja que les esmentades normes mantindran la seva vigència una vegada expirat el període d'aplicació de l'article 155 CE, sense que el Govern de la Generalitat, un cop recuperat el ple funcionament del règim autònom, pugui recórrer al Tribunal Constitucional en el termini fixat legalment per a la seva impugnació, que ja s'haurà exhaurit. Amb la qual cosa resultaria vulnerat el seu dret a la tutela judicial efectiva (art. 24 CE).

No obstant això, les recents provisions del Tribunal Constitucional, de 15 de novembre de 2017, podrien oferir una solució acceptable al problema exposat. Es tracta de resolucions relatives al termini de què disposa el Govern de la Generalitat, d'acord amb l'article 34.3 LOTC, per personar-se i formular al·legacions en els recursos d'inconstitucionalitat interposats pel president del Govern de l'Estat contra tres normes catalanes. En totes elles, el Tribunal Constitucional, per tal d'evitar «un eventual conflicte en la defensa de los intereses del Estado y de la Comunidad Autónoma de Cataluña», ha optat per suspendre el dit termini mentre el Consell de Ministres exerceixi les funcions i competències que corresponen al Consell de Govern de la Generalitat.

Pels mateixos arguments, no seria procedent que el Govern de l'Estat, durant la vigència de les mesures dictades en aplicació de l'article 155 CE, pogués desistir dels recursos d'inconstitucionalitat i conflictes de competència interposats pel Govern de la Generalitat (art. 80 LOTC i 20 Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil), com tampoc no seria acceptable que, en l'àmbit de la jurisdicció ordinària, s'admetés que l'Executiu estatal desistís dels recursos presentats pel Govern de la Generalitat o s'aplanés en els procediments jurisdiccionals en els quals aquest darrer és part demandada.

Vot particular formulat pel conseller senyor Jaume Vernet, al qual s'adhereix la consellera senyora Margarida Gil, on expressa la seva discrepància amb alguns dels arguments emprats

en el fonament jurídic 4.4 i amb la conclusió primera del Dictamen. En concret, considera que la mesura 2.A, quart paràgraf, relativa a la dissolució del Parlament, no té cobertura per l'article 155 CE i vulnera els articles 2 i 152 CE i 55 i 75 EAC i que, a més, la dita dissolució de la cambra legislativa conculca els drets dels diputats (art. 23 CE i 57 EAC).

Vot particular formulat pel conseller senyor Carles Jaume on expressa la seva discrepància amb la conclusió tercera del Dictamen, pel fet que considera que la mesura de cessament del president de la Generalitat i de la resta de membres del Govern és idònia i proporcionada per assolir la finalitat perseguida per l'aplicació de l'article 155 CE, com també es projecta sobre els subjectes que han adoptat les decisions que conformen el supòsit de fet que habilita la dita aplicació.